

paa det tyffe Ordsprog, som jeg vil tillade mig at gentage paa Dansk, at man mærker Hensigten og bliver forstemt.

Formanden (Sofus Høgsbro): Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3dje Valgfreds (Bing) har Ordet for en kort Bemærkning.

Bing: Jeg skal kun tillade mig en kort Bemærkning. Jeg vil sige lige over for det ærede Medlem fra Afsens (Berntsen), at hans Indvendinger imod, at Kjøbenhavn skal faa det den naturlige tilkommende Tilskud fra Staten, nu efterhaanden have samlet sig om et enkelt Punkt. Han har opgivet Universitetet, han har opgivet de andre Behøveligheder, som vi have — han har i alt iald ikke døet derved — saa det har samlet sig om det ene, at vi have en større Selvstændighed end andesteds. Det har han ikke endda kunnet bevise, men han har kunnet bevise, at der er en noget anden Ordning for Kjøbenhavn end for det øvrige Land. Det ærede Medlem har der grebet et enkelt Moment for at bevise, at Kjøbenhavn har stor Selvstændighed, og det er det: Har Kjøbenhavn ikke fuldstændig selvstændig kunnet forhøje sine Skolelæreres Lønning. Nu vide vi altsaa alle sammen, at hvad der har trykket Kommunerne i Landet er, at de ikke have haft den Selvstændighed, at de, uden at spørge nogen derom, have kunnet forhøje deres Skolelæreres Lønning. Det har jeg ikke tidligere vidst, men jeg er glad ved, at jeg nu faar at vide, at det er det, der er i Vejen. I øvrigt vil jeg sige, at det forekommer mig, at, hvis man ikke giver Kjøbenhavn Tilskuddet, saa ser det ud, som om det skulde være en Slags Straf for, at det i Tide har hjulpet paa sine Skolelærere, og at det derfor intet Tilskud skal have. Fra mit Standpunkt, fra et demokratisk Standpunkt har jeg intet imod, at Staten som Betingelse for, at Kjøbenhavn faar det omtalte Tilskud, sagde: Vi give jer det kun, naar I yderligere udvilde jert Skolevæsen. Det skulde jeg fra et demokratisk Standpunkt ikke have noget imod — om det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Scharling) vil være tilfreds dermed, er en anden Sag — men jeg har ikke det mindste imod, at Staten kun giver Tilskuddet, naar Kjøbenhavn yderligere udvilder sit Skolevæsen. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Maden, kan jeg ikke gaa saa langt, som jeg før gjorde i Indrømmelser til det ærede Medlem, efter at jeg har faaet de Oplysninger, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgfreds (Klaufen) har givet os. Nu er

det jo med Tal bevist, at der ogsaa er sultne Skolebørn paa Landet, og saa er det klart, at det ogsaa ude i Landet vilde være til stor Gavn, om Staten støttede dette Formaal, at Børnene ikke skulle sulte i Skolen, ved at sige: Vi give jer Halvdelen til det, I selv bidrage. Jeg vil gøre opmærksom paa, at et nu afdød, indflydelsesrigt Medlem af denne Sal, saa vidt jeg erindrer, har sagt her i Salen — i alt Iald har han sagt det til mig privat, men jeg tror ogsaa, at han har sagt det her i Salen — at han paa mange Omraader med Hensyn til Skoleundervisningen og Materiellet vilde finde det rigtig, om Staten gif den Vej, at den sagde til Kommunerne: Hvis I udvilde Skolerne yderligere, bidrager Staten med Halvdelen, og mere er det ikke, jeg ønsker. I man skal gøre lige over for Kjøbenhavn. Og jeg tror, det er en Sag, vi ikke skulle styde fra os paa den ene eller den anden Maade, thi jeg kan forstyre det ærede Medlem om, at man slipper ikke for det, fordi man først fra Statens Side styder det over paa Kommunen og dernæst fra Kommunernes Side styder det over paa det private Initiativ. Nej, vi maa tage Tyren ved Hornene og føre noget igennem i denne Sag. At det ærede Medlem desværre ikke ved, hvad en Fællesstole er, men spørger om det for at faa Oplysning derom og siger, at vi jo allerede have en Fællesstole, det gør mig ondt. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgfreds (S. Hage) har i øvrigt allerede forklaret ham det. Meningen er den, at en god, sund, fortrinlig Undervisning skal kunne blive alle Statsborgernes Børn til Del uden Hensyn til, om de ere bemidlede eller ubemidlede. Nu er det kun den ringeste Undervisning, som er gratis; saa snart man kommer højere op, saa maa man selv skaffe sig og betale Undervisningen. Det ærede Medlem sagde, at paa Tribunen var jeg en radikal Løve, medens jeg her kun var et moderat Lam. Deri tager det ærede Medlem fejl. Jeg sagde affurat det samme paa Valgtribunen, som jeg siger her. Men naar det ærede Medlem mener, at jeg skal være ham særlig taknemlig, fordi jeg sidder her i denne Sal, saa kan jeg dog ikke være ham lærlig taknemmelig, fordi han har svigtet sin Forpligtelse lige over for Grundloven, lige over for Borgernes naturlige Ret til at være repræsenterede i denne Sal i Forhold til deres Antal. Men jeg kan være meget glad, fordi han paa en vis brutal Maade har ført denne Sag igennem. Det ærede Medlem kunde ogsaa sige, at jeg skulde være den ærede Indenrigsminister taknemlig, fordi han gentagne Gange offentlig har fortalt, at, naar han har sammensat